

[Lissa Mathiasen]

Jeg synes, at alene det, at vi har kunnet konstatere, at så mange kort er forsvundet i perioden efter 1984, mere end noget viser, hvilken betydning netop dette register har. Vi har fået luget ud. Hvordan vil ministeren sikre, hvis dette register fjernes, at vi ikke får denne urskov af nye uoverskuelige kortsystemer igen?

Jeg synes, ministeren kom meget nemt om ved spørgsmålet om det at få kvittering i forbindelse med brug af betalingskort. Det undrer mig, hvis ministeren ikke skulle være lidt optaget af de mange undersøgelser, der er foretaget i den relation.

Utrolig mange forbrugere har givet udtryk for, at de ikke har mulighed for at kontrollere, om der sker fejl eller misbrug. Utrolig mange forbrugere har opgivet selv at kontrollere og udtaler, at de nu bliver nødt til at stole på, at det ikke sker. Et samfund, hvor forbrugerne føler sig tvunget til at lade stå til og opgiver at kontrollere, hvad maskiner og systemer gør, synes jeg er et meget sårbart samfund, og jeg håber, ministeren vil kommentere det lidt dybere.

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Taletiden bliver ikke længere af, at den røde lampe er dækket af manuskriptet.

(Kort bemærkning).

Birthe Hansen (SF):

Jeg er lidt ked af, at industriministeren ikke synes, at en debat om skiltningen med organiseret rabat hører hjemme under behandlingen af dette lovforslag. Det kan godt undre mig, når det er nævnt i lovforslaget under pkt. 9. Der står der, at ud over den afbureaukratisering, der vil finde sted, hvis man ophæver § 17, mener man også, at man er dækket ind ved skiltning med organiseret rabat. Derfor synes jeg da, det var meget rimeligt, at jeg spurgte ministeren, om hun ikke af hensyn til forbrugerne ville bibeholde den, i hvert tilfælde indtil sagen med organiseret rabat havde fundet sin plads.

Industriministeren (Anne Birgitte Lundholt):

Der blev stillet et par direkte spørgsmål, og dem vil jeg lige besvare her til sidst.

I forbindelse med ny teknologi nævnede jeg ikke telefonen. Når vi taler om ny teknologi, taler jeg både om ny teknologi med hensyn til at bruge kort til den slags og så sandelig også om

hele den udvikling, der har fundet sted med henblik på at bruge kortet i andre sammenhænge. Vi taler ikke her om at gå ud i diskrimination eller kræve, at folk skal have kort, men vi taler om, at der kan være eksempler på, at det kan være en fordel, at man kan knytte nogle funktioner til sit kort, og det er det, vi gør. Men det har ikke noget at gøre med tvang til at få kortet eller ikke få kortet. Der er simpelt hen tale om, at udviklingen går så utrolig hurtigt på dette felt. Forbrugerne har taget kortet til sig. Det er fuldstændig frivilligt, om man vil have et kort eller ej.

Derfor kan jeg heller ikke følge fru Lissa Mathiasens påstand om, at forbrugerne nu var tvunget til at lade være med at kontrollere deres kontoudtog, for det kunne de ikke finde ud af. Jamen hvis jeg var en forbruger, der ikke kunne finde ud af at kontrollere mit kontoudtog, ville jeg aflevere mit kort med det samme. I denne afbureaukratiseringslovgivning er der intet, der taler imod, at man arbejder med kontanter i stedet for med kort. Der er ingen diskriminering imellem de to ting. Det er et helt frit forbrugervalg, og der er så mange, der er glade for at have fået kortene. Tiden går hurtigt, og udviklingen skrider fremad.

Hvad angår den organiserede rabat, var det ikke et forsøg på at afvise diskussionen, men et forsøg på at sige, at jeg håber, vi får afklaret de problemer, der er med skiltningen. Jeg har haft et møde bl.a. også med butikshandelen forleden dag og konstateret, at man selv er opmærksom på det og indstillet på også at prøve at lave nogle interne kontrolforanstaltninger, som gør, at disse rabatordninger bliver kontrolleret.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg tror, der er mange uden for dette hus, hvis de enten følger debatten eller læser den efterfølgende, der vil være ustyrlig kede af den debat, der rent faktisk høres her i dag. For hver gang vi har stillet nogle, synes jeg, meget rimelige spørgsmål i relation til frivilligheden, sikkerheden og overskueligheden, får man det svar, at det jo er frivilligt; folk kan bare lade være med at bruge det. Underforstået: Kan man ikke lide lugten i bageriet, må man gå. Det vil sige, at det, der egentlig er tale om her, er en opfordring til at lade være med at bruge kortet. Jeg tror ikke, man uden for dette hus har nogen forståelse for